

det at blive behandlede som Skovriderens Hund. Overfor dem er det foreliggende Lovforslag kun en Hævdelse af det samme Princip, som laa til Grund for Forslaget om Beskyttelse mod Forsalfkning af Næringsmidler, og overfor Meierierne og Smørproducenterne er det jo kun en ved Sagens store Betydning berettiget Anvendelse af det Princip, vi selv allerede have godkendt ved Lovbeskyttelse af Varemærker, nemlig at enhver Produktion, der ved Dngtighed og energift Udholdenbed har hævet sig til et saadant Standpunkt, at den kan producere en god og fortrinlig Vare, har billigt Krav paa at forlange, at ikke en slettere Vare til-laves saaledes, at den paa bedragerift Vis kan forveyles med den gode. Det forekommer mig derfor, at baade Konsumenter og Pro-ducenter have lige Ret til og ere lige inter-esserede i, at Kunstsmørret faar en saadan Farve, at det tydelig kan skjelnes fra ægte Smør, og at man i det Hele taget ved Til-beredningen og Forhandlingen af det und-gaar at udsætte Publikum for at blive be-draget. Mod dette Forbud med Hensyn til Farven af Kunstsmør har jeg hørt Margarinens Venner fremsætte den mærkbærdige Indvending, at Margarinen's Forbrugere faae mere Appetit for den, naar den har Smørrets Farve. Men hvis virkelig Smør-ret gjennem hundredaarig Brug har hævet sig til saa høit et Standpunkt blandt vore Næringsmidler, at selve dets Farve er bleven saa nydelig, at den kan gjøre et andet Nærings-middel tiltalende, med hvilken Ret kan Mar-garin'en da ville drage Fordel deraf paa Smørrets Beføstning? Det er jo en Kjends-gjerning, at Utallige af Smørrets Belyndere ikke ville have dette Kunstsmørprodukt af for-skjellige ukjendte Stoffer indført i deres Hus-holdninger, og at de ville have kas-seret enhverjohelst Smørleverance, med Hensyn til hvilken de ikke have Sikkerhed for, at det er ublandet Smør. Nu siger Margarinen's Venner, og det har vi ogsaa hørt her i Dag, at Margarin'en er et fortrinligt Næringsmiddel og i enhver Henseende lige saa sundt og godt som Smør-ret, hvilket jeg forøvrigt benægter; men der-imod kan indvendes, at Hestekjød i det Mind-ste efter min Overbevisning, som Nærings-middel er i enhver Henseende lige saa sundt og godt som Drekjød. Jeg har hørt en svenst Arbejdsmand, der talte af egen Erfar-ing og forsikrede, at han aldrig havde kjendt noget mere Delikat end en lille fed Hundehvalp; men ikke desto mindre vil jeg bestemt fordrer, at mit Hus ikke bliver forsynet fra Slagterboutiker, hvor man er udsat for at faae den Slags Delikateser uden at vide,

hvad det er man kjøber. Bølskerne vare, som man veed, tidligere et almindelig nydet Næ-ringsmiddel; men fra den Tid, da den An-skuelse udbredte sig, at Bølskefabrikanterne brugte Hestekjød og Kjød af syge Kreaturer til deres Fabrikat, tabte Bølskerne i den Grad Krediten, at selv de lækkreste Bølsker, som ere lavede af de bedste Varer, ligge urørte, naar man ikke har personlig Bished for, hvoraf de ere lavede. Overfor den Art al-mindelige Kjendsgjerningaer kan der ikke op-stilles Fornuftgrunde eller gives theoretiske Forklaringer. Enhver Mand, som har Kjend-stab til Forholdene og vil se paa dem med ubildet Blik, maa vide, at, efterat der er anvendt saa enorme Kapitaler paa Udviklingen af vor Smørproduktion i de senere Aar, Kapitaler, der for en stor Del endnu hvile som en trykkende Gjæld paa mange af de Paagjældende, vilde hele vort Landvæsen gaa en Krise af den alvorligste Art i Møde, hvis det gik galt med Smørret. Jeg tror derfor, at man vil paadrage sig et Ansvar ved ikke at yde Smørret den nødvendige Beskyttelse, et Ansvar, mine Herrer, som jeg tror vil komme til at tynge paa alle Klasser; thi det lader sig virkelig ikke negte, at det er fra vort Landbrug, at alle Hovedindtægts-kilder strømme ud, som fordele sig til alle Landets øvrige Dele. Nu har jeg vel hørt dette benegte. Jeg har hørt den Indvending gjort gjældende: Sa denne Historie have vi saa ofte hørt, at naar Bonden har det godt, saa har Alle det godt; men det passer ikke. Det var den Gang, Bondestændens Indtægts-kilder vore i kraftig Udvikling, at den var ivrig nok til at være med til at indføre Næ-ringsfriheden, hvorved Kjøbstædernes Udvik-ling standsede og Tusinder af stræbsomme Medborgere bleve bragte i Nød og Fattig-dom; det var den Gang, Bonden fik de højeste Priser for sit Korn, at han negtede Dyrtidstillæg, skjøndt han tidligere havde erkjendt, at det var berettiget, og det var endelig, da han troede sig i Magtens Besid-delse, at han indførte Visnepolitik uden at bekymre sig om, hvor uendelig mange nød-lidende Samfundsklasser, der vilde komme til at føle Trykket deraf. Saa siger man: Skulde nu disse Samfundsklasser sætte he-res Interesser til Side for Bondens Skyld, skulde de spise nfarvet Margarin, i Stedet for at spise det med den deiligste Smørfarve? Dertil siger jeg: Sa, det skulle de; thi det, som gavner Landets Velvære, er først og fremmest det, at Agerbruget udvikles og be-skyttes paa bedste Maade. Det er deraf, de Indtægter komme, hvormed vi skulle dække vore egne Udgifter til Ulandet, tilfredsstillle Statslivets Krav og fyldestgjøre Forbaret